

Goigs a Sant Andreu

venerat a la seva ermita de Gitarriu, al terme de Sales de Llierca,
bisbat de Girona (Alta Garrotxa)

*Sempre és bo, si fe i coratge
són, dels pobles, el motiu.
Ara és temps de romiatge,
Sant Andreu de Gitarriu.*

Home auster, duu l'embranchida
de Joan, que l'ha colpit.
Llop de mar, petjada ardidada.
«Aquí tens l'Anyell, l'Ungit.»
La lliçó del nou missatge
té un oreig persuasiu.
*Ara és temps de romiatge,
Sant Andreu de Gitarriu.*

Prompte el Mestre l'assenyala.
«Deixaràs barca i ormeigs
pels arreus d'una altra cala.»
I, atrapat, sens regateigs,
encapçala el vassallatge
del apòstols. Rediviu.
*Ara és temps de romiatge,
Sant Andreu de Gitarriu.*

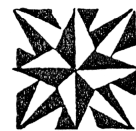
Gent de fe, esperits de brega.
Qui el primer? De qui, el trofeu?
Desconeixen que l'aplega
del reialme és una creu.

Pacient, Andreu estatja
vols d'amor, inofensiu.
*Ara és temps de romiatge,
Sant Andreu de Gitarriu.*

Promotor, amb pans i peixos,
d'un miracle: bastió
prematur, cobert d'esqueixos
d'eucarística saó.
Si té el Mestre en veïnatge,
com pot témer res nociu!
*Ara és temps de romiatge,
Sant Andreu de Gitarriu.*

Pres, lligat, advera, esplaia
la paraula. I, convincent,
assotat, es fa talaia
del Crist místic, Crist sofrant.

Oh celest pelegrinatge,
solc pregon, invocatiu.
*Ara és temps de romiatge,
Sant Andreu de Gitarriu.*

Generós, sobre espadanya,
un cloquer a mercè dels vents
duu en record, a alta muntanya,
veus de màrtir, acollents.
Bassegoda, cel, ombratge,
marc robust, contemplatiu.
*Ara és temps de romiatge,
Sant Andreu de Gitarriu.*

Ara és temps, i ho és tothora,
temple amic de Sant Andreu.
En l'Apòstol s'atresora
la virtut que ens durà a Déu.
Cal seguir-lo. Bell guiatge
per al tímida i el gasiu.
*Ara és temps de romiatge,
Sant Andreu de Gitarriu.*

*Sempre és bo, si fe i coratge
són, dels pobles, el motiu.
Ara és temps de romiatge,
Sant Andreu de Gitarriu.*

ENRIC BALAGUER I MESTRES

W. Els cels publiquen la glòria de Déu.

R. I el firmament anuncia que és obra de les seves mans.

O R A C I Ó

Supliquem, Deu omnipotent: que el benaurat Andreu, Apòstol, la festa del qual prevenim, implori per a nosaltres el vostre auxili, per tal que, absolts dels lligams dels nostres pecats, també de tots els perills siguem lliures. Per Nostre Senyor.

R. Amén.

SANT ANDREU DE GUITARRIU

Situació

A l'Alta Garrotxa, dins el terme municipal de Sales de Llierca. L'església es troba prop del Coll de Faja, en un replà de la part alta de la serra de Guitarriu, que té zones amb importants espadats, i des d'on es pot contemplar una bonica panoràmica.

Resum històric

Són poques les notícies històriques sobre l'església. El topònim es considera que és un derivat del nom germànic *Gutirig*, que surt, a Catalunya, en documents del segle X. El 1221 ja existeix la parròquia de *Sti. Andree de Ietoriu*, que poc després, el 1228, és coneguda amb el nom de *Sancti Andree de Guitarrivo*, que mantenia el 1362, quan va ser inscrita en el conegut *Llibre vert* del Capítol de Girona.

Al segle XVII la parròquia estava unida a la de Sales de Llierca. Durant l'episcopat de Josep de Taverner, que ocupà la seu de Girona de 1720 a 1726, l'església de Guitarriu era sufragània de la parròquia de Sadernes i només hi havia culte cada quinze dies o tres setmanes. El bisbe autoritzà el rector i el vicari de poder dir dues misses cada dia de festa, a fi que els feligresos de les parròquies unides poguessin complir amb els preceptes dominicals. També s'ordenà, llavors, que es "posés en ordre" la pica baptismal.

L'edifici

Sant Andreu de Guitarriu, o Guitarriu, és una església petita i senzilla, d'una sola nau amb volta de canó, que té la capçalera a llevant, on hi ha un absis semicircular amb una finestra central de doble esqueixada amb arc de mig punt. A l'extrem sud-est de l'absis hi ha una altra finestra. El carreus, petits i sense escairar, són disposats en filades força regulars, d'acord amb les formes arquitectòniques del segle XI, que perduraren a les zones rurals de la comarca fins força avançat el segle XII.

La porta d'entrada, amb un arc de mig punt, és a la façana de migdia. A tocar l'absis es va afegir, probablement al segle XVII o XVIII, una reduïda sagristia. També hi ha uns nínxols. La façana de ponent és acabada amb un esvelt campanar de paret de doble obertura. A l'interior, l'església és enguixada. Escampades davant la porta d'entrada hi havia, anys ha, restes de la pica baptismal romànica, senzilla i sense cap tipus d'ornamentació, que van ser recollides i portades a Castellfollit de la Roca (avui reconstruïda torna a estar al seu lloc).

MURLÀ, Josep - TEIXIDOR, Joan,
El romànic de la Garrotxa (I),
Olot: Edicions El Bassegoda.

